

De Orde van de Zwarte Meester

Deel 2

De Schlägercode

De Schlägercode

Martine Pauwels

Schrijver: Martine Pauwels

Coverontwerp: Martine Pauwels

ISBN: 9789463182430

© Martine Pauwels

Woord vooraf

Dit is het tweede deel van een trilogie, die ik begon te schrijven in de zomer van 2003 en die ik door persoonlijke omstandigheden met verschillende tussenstops ben beginnen schrijven.

Ik heb er in de loop der jaren aan gewerkt, verbeterd en geredigeerd tot het uiteindelijke resultaat dat ik nu bekomen heb.

Mijn doel was niet zoals Tolkien met "Lord Of The Rings" het als één geheel te houden. Ergens wou ik dat de drie delen ergens nog bewust apart leesbaar waren en elk een ander facet van het verhaal bevatten.

Toch is in de loop der tijd mijn nood om de drie delen in één band uit te geven gegroeid en door hier aan te werken, ben ik meteen alle drie de verhalen gaan redigeren en heb besloten ze zo terug in publicatie te brengen, nadat ik ze er aanvankelijk uitgenomen had.

De motivatie om al mijn afgewerkte verhalen, die ik normaal nooit verbeterde en ergens als ruwe versie liet liggen toch uit te geven, was het erg plotse overlijden van mijn goede vriendin An Claes, die in mijn werk geloofde.

Ik ben nog steeds dankbaar dat ik haar heb mogen kennen en heb zo besloten om mijn werken uit te geven in de hoop dat ik meer mensen dan enkel vrienden en familie er mee kan entertainen.

1 oktober 2003

De zon kwam net op, terwijl er een kille wind waaide. Een witte bestelwagen met twee mannen aan boord, begaf zich naar een oud, afgelegen kasteel dat omgeven was door stellingen. Het voertuig reed langzaam de oprit op, door het smeedijzeren hek dat al open stond. Op de zijkant stond in rode letters het opschrift: "algemene bouwwerken" en daaronder in groter schrift "Verbruggen Construct".

De gekeurde bladeren vielen in de verwilderde tuin die het grote, bouwvallig gebouw omringde. Achter één van de ramen, brandde licht, al gaf het geheel een verlaten indruk. De aannemer werd verwacht.

De bestelwagen stopte en dimde zijn koplampen. De inzittenden stapten uit en keken rond. Hun blikken kruisten elkaar. Ze openden de achterste deur van hun voertuig en grepen er enkele dingen uit. Er stond een grote betonmolen, omringd door allerlei ander, kleiner materiaal in de laadruimte.

De oudste van de twee, een man van voor aan de veertig, krabde over zijn kalende hoofd en tikte zijn jongere collega aan. Ze waren nog een beetje te vroeg en terwijl ze de betonmolen begonnen uit te pakken, kwam er nog een auto aangereden.

Het was een klein, donkerblauw wagentje en een man stapte uit. Hij was tegen de vijftig en gekleed in werkkledij. Zijn korte, grijze haren had hij zorgvuldig onder zijn pet gestopt. Haastig greep hij zijn isoleerkan en zijn brooddoos uit de auto en liep naar zijn collega's.

"Het spijt me, baas", zuchtte hij, terwijl hij de oudste van de twee mannen aankeek. "Maar Karel kan echt niet

komen. Dat verscot van gisteren is hem niet goed gekomen. Gingen we vandaag echt die vloer in de kelder aanpakken?"

"Ja, de barones stond er op dat alles op tijd klaar ging zijn", siste zijn overste. "En als ik de deadline uit het contract niet haal, kost het me meer dan het opbrengt. Daarom heb ik gisteren een interim kantoor gebeld. Ze zullen iemand voor twee weken sturen. De termijn van het contract. Sorry Guido, ik doe mijn best. Waarom denk je dat ik zelf mijn overall aangetrokken heb?"

"Dat wijf is zot", snauwde Guido. "Dat krot is goed om te slopen. Adel of niet. Ze verstaat me toch niet."

"Ach, ik wil wel voor haar vertalen", grinnikte de jongere man, die een accent had. "Ze komt er net aan."

De mannen draaiden zich om keken naar de kleine, magere vrouw van vooraan de zestig met lange, opgestoken witte haren. Ze keek het gezelschap indringend aan met haar grote, blauwgroene ogen. Een deftig champagnekleurig mantelpakje viel elegant om haar lichaam. Ze keek de bouwvakkers afstandelijk aan.

"Goed dat jullie hier al zijn", zei ze in een gebrekkig Nederlands. "Ik wil het zo snel mogelijk af."

"Geen probleem, mevrouw de barones", zei de baas van de bouwvakkers, waarna hij zijn jongere collega aankeek en fluisterde: "Nicolas, leg jij het haar eens uit dat we er meteen aan beginnen, maar dat we nog op een interim wachten."

De jonge man knikte en begon de barones aan te spreken in het Frans, een taal die ze duidelijk beter beheerste.

Even stond Guido perplex toen er een zware, zwarte motor de oprit op reed en een man afstapte, gehuld in een lederen vest. Hij zette zijn helm af en keek met een onwennige blik rond.

Meteen bleek dat hij nog jong was en Guido zag de nieuwe collega met de gescheurde jeans, een piercing in de wenkbrauw en nog meer metaal in de oren duidelijk niet zitten. De jonge man veegde zijn lange, blonde haren uit zijn blauwe ogen en liep met een rugzak over zijn schouder naar de bestelwagen.

Hij zag het opschrift en zei kalm: "Oké, ik zie dat ik hier toch juist zit. Ik zoek meneer Verbruggen. Het interim-kantoor heeft me gestuurd."

De baas draaide zich om, keek zijn tijdelijke ondergeschikte even aan en reikte die een hand. De jonge man was ongeveer even groot als hijzelf, enkel iets tengerder gebouwd. Beiden waren rond de meter negentig.

"Ik ben John Verbruggen", zei de aannemer. "We kunnen je gebruiken. Ronny, mijn werfleider en meestergast, is al een hele tijd op ziekenverlof na een ongeval en nu ligt Karel, een andere goede kracht van mij, er ook uit met een verschot. En wie ben jij?"

"Ik heet David Van Acker, maar word liever Dave genoemd", antwoordde de jonge man. "Zeg maar wat er hier moet gebeuren."

"Tja, het is hier simpel", zuchtte John. "Restauratie van een hopeloos verkrot kasteel. We hebben al een groot deel nieuwe vloeren gestoken. Hier een daar zijn er verzakkingen in de kelder. Daar gaan we nu iets aan doen. Ik stel je mijn ploeg, of wat er nog van overblijft, even voor. Onze oudste en meest ervaren kracht daar is Guido."

Hij wees even naar Guido, die met zijn gelaatsuitdrukking zijn enthousiasme duidelijk liet blijken. Toen kwam de andere bouwvakker waar hij minder graag mee samenwerkte er aan. Voor hem waren jongeren eerder een pest dan collega's.

Nicolas, die de barones even mee naar binnen begeleid had, vergezelde de ploeg en John merkte op: "Wel, nu

Ronny er niet is, kan ik gelukkig nog beroep doen op mijn nieuwe rechterhand. Dit is Nicolas, mijn schoonzoon.”

Nicolas begroette de nieuwkomer vriendelijk en was opgelucht dat het geen tweede Guido of Karel was. Het viel hem op dat Dave geen opmerkingen ging maken over zijn lange, krullende, roodbruine haren, die hij op zijn werk steeds bijeengebonden hield.

Dave was blij dat hij niet meteen door iedereen weggekeken werd, want hij voelde de blik van Guido nog steeds in zijn rug. Eigenlijk was hij geen bouwvakker en dat maakte hem nog zenuwachtiger. Hij had deze job met een andere intentie aangenomen.

Nicolas kende zijn oudere collega ondertussen al wat beter en grinnikte: “Wel, Dave trek je van hem niets aan. John houdt hem wel bezig. Ik heb mezelf opgeofferd om in de kelder het beton te gieten voor de nieuwe vloer. Denk je dat je me daar mee kan helpen?”

Dave knikte en antwoordde: “Graag, dan help ik je die molen naar beneden te krijgen en kan ik me omkleden. Ik heb geen auto en mijn overall is niet echt praktisch op mijn machine. De bouw is mijn sector niet.”

Hij wees naar de motor en Nicolas zei: “Begrijp ik. Ik rijd met John mee, maar verkies me ook op twee wielen te verplaatsen. Hopelijk hebben we niet teveel lastig gezelschap ik die kelder.”

“Bedoel je soms muizen en ratten? Daar heb ik geen schrik van. Enfin, dol ben ik er allerminst op.”

“Daar twijfel ik niet aan. Ik heb nergens schrik van, als het op dieren aankomt, ook niet van spinnen. En jij?”

Dave schudde zijn hoofd, waarna Nicolas vervolgde: “Goed, want ik ken er die een rat of muis niets vinden, maar heel het huis bij elkaar brullen voor een spinnetje.”

“Daar snap ik de logica niet van. Ik heb niets tegen spinnen, maar ratten liggen me minder.”

"Ik begrijp het ook niet. Blijkbaar zit de familie Verbruggen zo in elkaar. De baas durft de kelder niet in nadat hij er een achtpotige joekel zag passeren. Ik had een kooitje met een voederrat op de keukentafel laten staan en hij dronk verder van zijn koffie. Zijn dochter, mijn vriendin, is ook zo."

"Voederrat? Is er dan niemand bang van jouw huisdier?" vroeg Dave, terwijl hij samen met Nicolas de betonmolen naar beneden droeg.

"Alleen mijn moeder is er als de dood voor. Het is een tijgerpython van een kleine twee meter en half", antwoordde Nicolas. "Die woont ook onder hetzelfde dak. Enfin, zowel mijn moeder als mijn slang, als de baas en zijn dochter."

"Het is hier een echte familiezaak, als ik het goed begrijp", grapte Dave, die merkte dat het tussen hem en zijn nieuwe collega klikte.

Beide jonge mannen bleken zowat even oud en hadden dezelfde interesses, waardoor ze heel de tijd door converseerden, terwijl ze met het beton bezig waren. Nicolas legde uit waarom hij een Frans accent had en hoe hij bij de firma terechtgekomen was.

Dave was iets zwijgzamer en het viel Nicolas op dat hij dingen opkropte. Anderzijds was hij een harde werker en treuzelen stond niet in zijn woordenboek. Dit beviel Nicolas, die zelf ook niet graag stilzat en het tweetal onderzocht waar de verzakkingen zaten. Ze kwamen tot de conclusie dat er nog diepere funderingen onder het kasteel moesten zitten.

De middag brak aan en John riep zijn mannen bijeen voor een lunchpauze, terwijl de barones naar een dringende afspraak moest. De vier mannen zaten samen hun boterhammen op te eten en bespraken de werkzaamheden.

Niet ver daar vandaan kondigde de schoolbel een vrije woensdagnamiddag aan en een groep tieners verdrong zich enkele minuten later aan de poort.

Een meisje bleef opzij staan en wachtte iemand op. Ze negeerde een ander meisje dat haar na snauwde en keek naar de speelplaats met haar grote, blauwe ogen. Haar lange, blonde haren wapperden in de wind en ze knoopte zorgvuldig haar jas van omgekeerd schape dicht. Ze droeg een korte, zwarte jeansrok met daaronder een zwarte panty en cowboylaarzen.

Op haar rugzak waren allerlei patches genaaid en ze glimlachte opgelucht toen ze een ander meisje, dat traag op krukken liep, zag naderen. Haar vriendin was naar de kleinere kant en had halflange, bruine haren, waar ze een andere kleur uit wou laten groeien.

Ze zei: "Ben ik blij dat ik bij jou op school mag zitten. Het is hier dichterbij het revalidatiecentrum. Sinds pap en mam constant ruzie maken, voel ik me thuis niet meer goed. Ik vrees dat ze gaan scheiden. Liever dat dan tussen twee kemphanen zitten. Ik voel me schuldig, Vicky."

Vicky nam haar boekentas over en zuchtte: "Toe, Cindy. Laat je hoofd niet hangen. Kom met mij mee."

"Ach, jij staat maar één schooljaar achter. Ik twee. Soms wens ik echt dat ze me daar in de rivier hadden laten liggen. Of dat die tak er niet was. Kon ik niet gewoon verzopen zijn?"

"Je bent vandaag weer gezellig! Probeer eens positief te denken."

Cindy staarde haar vriendin wantrouwig aan met haar grote, bruine ogen en zei: "Jij hebt makkelijk praten, Vicky. Met jou is niets aan de hand. Je moeder kan je leven niet meer zuur maken en je vader doet nooit moeilijk. Daarnaast zijn Jenny en Nicolas er nog."

Vicky stopte even en grinnikte: "Ach, ik dacht het al. Mevrouw wordt jaloers. Mag ik je er aan herinneren dat ik

Nic wel dankzij jou heb leren kennen? Anders had ik hem nooit zien staan."

"Goed, ik zeg al niets meer", siste Cindy. "Hij is toch mijn type niet. Is je vader nog steeds bezig met dat kasteel?"

"Tja, we noemen het al "Operatie Spookkasteel", omwille van de staat waarin het verkeert", grinnikte Vicky. "Als ik pa en Nic mag geloven, kon je er gemakkelijk rechtstreeks van de zolder naar de kelder gaan. Enfin, de barones wil het in zijn oorspronkelijke staat terug, koste wat het kost. Vet, maar haast onmogelijk contract voor mijn vader. Hij heeft iemand via een interim-bureau in moeten schakelen."

"Dat ding is toch erg oud."

"Zestiende eeuw. Renaissance, geloof ik. Mijn vader zit in boeken te snollen voor de restauratie. Gelukkig helpt de kleindochter van dat mens mee. Die studeert kunstgeschiedenis in Brussel."

Cindy knikte en de meisjes liepen de straat over, om een eindje verder voor een huis te stoppen, waar Vicky een sleutel boven haalde en de deur opende.

"Is er iemand thuis?" vroeg Cindy.

"Alleen wij en Diabolix", antwoordde Vicky.

Cindy schudde haar hoofd en snauwde: "Zelfs al kon ik de trap op, ga ik nog niet naar de zolder. Ik heb het niet voor dat beest."

"Jenny ook niet. Ze is tevreden dat ze het niet meer elke dag hoeft te zien en Nic en ik zitten gerust."

Cindy liet zich in de zetel zakken en zuchtte: "Ach ja, ik zal maar aannemen dat het normaal is dat sommigen een hond houden, anderen een kat en sommige enkelingen reuzenslangen. Ze zijn toch niet gevaarlijk hoop ik."

Vicky haalde haar schouders op en kwam de keuken uit met twee glazen en een fles cola, waarna ze opmerkte: "Hangt er van af. Er zijn al mensen in de maag van een

tijgerpython terechtgekomen, meestal door hun eigen schuld. Eigenlijk krijg ik zin om dat kasteel eens te bezichtigen. Er steken al nieuwe vloeren en de marmeren trap moet al terug in orde zijn. Zou ik mijn vader wel durven lastig vallen?"

"En ik dan?" pikte Cindy er op in, die zich nog minder op haar gemak voelde. "Mag ik niet mee?"

"Tuurlijk, we nemen de bus. Pa en Nic zullen opkijken."

Cindy knikte en bedacht dat het geen slecht plan was. Wanneer zou ze anders nog ooit de kans krijgen om een echt oud kasteel te kunnen bezoeken?

Terwijl de meisjes zich naar de bushalte begaven, waren de mannen al terug aan het werk. John en Guido waren bezig met een schoorsteen te renoveren. Ze waren blij dat een andere firma de herstellingen aan het pleisterwerk en de restauratie van de fresco's ging doen.

John zag zichzelf echt niet schilderen en had geen idee van de problemen die er nog in de kelder gingen opduiken. Nicolas en Dave waren het er over eens dat ze beter eerst de boel nog eens grondig konden nakijken en hier en daar wat te stutten, voor ze het beton zouden gieten.

Heel de voormiddag hadden de twee jonge mannen de grote kelderruimtes doorzocht. Er leek geen einde aan te komen, vermits deze de hele oppervlakte van het kasteel in beslag namen.

"Hoe kunnen er verzakkingen zijn in een kelder, als er niets meer onder zit?" mompelde Nicolas, die uitkeek waar hij liep.

Waar de kleine peerlampjes aan het plafond te zwak waren, lichtte hij bij met een zaklamp. Dave liep achter hem en moest uitkijken voor zijn hoofd, omdat de gewelven nogal laag waren. Zo lette hij niet op de grond.

“De funderingen zitten nog dieper. Hier klopt iets niet. Er moet hieronder nog een kelderverdieping zijn, maar waar is de ingang?” vroeg Nicolas zich af, waarna hij plots Dave hoorde roepen.

Geschrokken draaide hij zich om en zag hem door de vloer zakken. Meteen boog hij zich over het gat in de grond en riep: “Dave, ben je in orde? Zeg iets!”

Beneden keek Dave op naar de Nicolas en antwoordde: “Ja, ik ben in orde. Ik denk dat ik de verdieping eronder gevonden heb. Je moet echt eens komen kijken!”

Dave greep zijn zaklamp en richtte deze op de kamer waarin hij nu terechtgekomen was. Zijn ogen raakten een beetje aan het donker gewend en hij ging verder: “Waaw, Nic! Ik denk dat ik wat gevonden heb.”

Nicolas liet zich voorzichtig via een touw in het gat zakken en belichtte de kruisgewelven boven hem, waarna het hem meteen opviel dat deze kelder ouder was dan de rest van het kasteel.

“Ik zie een deur”, zuchtte hij.

De twee jonge mannen waren verbaasd en Dave kreeg een vreemd voorgevoel, waarna hij fluisterde: “Er is iets mis. Ik voel dat in deze kamers vreselijke dingen gebeurd zijn.”

Hij klopte Nicolas op de schouder en grinnikte: “Wel, laten we zien of we ze open krijgen. Maar dit ziet er me eerder een Gotische bouwstijl uit dan renaissance. Ik denk het ook aan de hoogte van de deur. Ik ben groter dan een meter negentig, dus zal ik mogen bukken.”

“Ik moet ook duiken”, grijnsde Nicolas. “En ik ben maar een meter negenzeventig.”

Beide jonge mannen konden hun nieuwsgierigheid niet meer bedwingen en duwde de oude, half verweerde deur voorzichtig open en toen ze er gebukt onder gingen, voelden ze de spinnenwebben in hun haren kriebelen.

"Het ziet er naar uit dat hier al een tijd niemand geweest is", merkte Dave kalm op. "Wat denk jij dat het hier is?"

De twee richtten hun zaklampen en zagen grote, stenen blokken met tekst of afbeeldingen van mensen op, waarna Nicolas antwoordde: "Verdorie, het ziet er hier een crypte uit."

Knikkend fluisterde Dave: "Nu je het zegt. Ik geloof niet dat iemand van de aanwezigen ons zal storen. Kijk daar eens."

Hij wees naar een afgelegen stenen bak met een deksel op, waar een oude tekst in gebeiteld stond. Het was Latijn en hij veegde het stof er af en begon te lezen.

"Hier staat dat in dit graf een zekere heer van Ravensvoort ligt", verklaarde Dave. "Ik heb Grieks-Latijn gedaan in het middelbaar. Het is een voorouder van de barones. Waarschijnlijk heeft men dit kasteel op de funderingen van een oudere burcht gebouwd. De stakker stierf in 1243."

"Vandaar de kruisgewelven en de lage deuren", grinnikte Nicolas. "Laten we naar boven gaan en mijn schoonvader informeren. Dit moet de barones weten, voor we haar vroegere familie eventueel inbetonneren."

"Dat zou jammer zijn", zuchtte Dave. "Deze crypte kan belangrijk zijn. Zou jij je voorouders zomaar in beton begraven? Wie weet welke archeologische vondsten men hier kan doen."

Nicolas keek knikkend rond en antwoordde: "Ik deel je mening. Hier liggen verschillende stoffelijke overschotten samen. Kijk daar!"

Met zijn zaklamp scheen hij op de skeletten, die in de nissen in de muren lagen en de twee jonge mannen staarden elkaar even aan. Dave greep voorzichtig naar een van de hoopjes beenderen en nam een ring van de vinger, waarna hij zei: "Deze nemen we mee als bewijs. Welk zinnig mens zou ons anders geloven? Werden edellieden echt met hun zwaard begraven?"

“Naar het schijnt. Hier is een plaat gebroken. We kunnen eens zien wat er onder ligt. We zijn nu toch bezig met grafschennis.”

Dave en Nicolas trokken één van de stenen leden van een graf weg en zagen een skelet liggen, gehuld in een maliënkolder, die nog vrij goed intact was. Ook de helm op de schedel was nog in goede staat, zonder een spoortje roest en de handen van het geraamte omklemden een groot slagzwaard, dat op het lichaam rustte.

Nicolas scheen met zijn zaklamp in de richting van de andere vertrekken en snauwde: “Dave, je hebt gelijk. Ik geloof dat daar verder kerkers en folterkamers waren. We moeten dit bekend maken. Het is een historische vondst.”

“Hmm, ik geloof dat deze hier iets jonger zijn dan het geheel”, grinnikte Dave, toen hij enkele ratten rond zijn voeten zag weg spurten en zich hierdoor minder op zijn gemak voelde.

De twee mannen gingen terug naar boven, nadat Dave eerst via Nicolas' schouders uit de put klom. Nicolas nog liep even verder naar een ander vertrek en scheen in een gang van de ondergrondse constructie, die nog lang niet ten einde was en hij vond het veiliger om terug te keren, dan zonder voorzorgen verder te gaan.

Zodra ze beiden boven waren, lichtten de jonge mannen hun overste in van hun vondst. John kon zijn oren amper geloven en keek vreemd op toen Dave de ring boven haalde als bewijs. Het wierp een ander licht op de zaak.

Guido schudde zijn hoofd en snauwde: “Dat heb je nu met jonge gasten. Ze hebben daar beneden gegarandeerd zitten snuiven, terwijl wij hier aan het werken zijn en nu beweren ze nog dode ridders te zien ook.”

John staarde Guido verwonderd aan en siste: “Overdrijf nu niet, hé. Nic rookt nog zelfs geen sigaretten.”

“Dan is hij hier de enige”, grinnikte Dave, terwijl hij er één opstak, toen hij zag dat Guido en John peuken in de asbak achterlieten.

“Bedankt, ik dacht dat hier aan een andere schoorsteen gewerkt werd”, grinnikte Nicolas. “We moeten het zeker aan de vrouwen vertellen.”

“Wat denk je dat ik hier aan het doen ben?” vroeg John, die aan zijn gsm prutste.

“De mijne gaat er geen aandacht aan besteden”, siste Guido. “We zijn hier voor andere dingen.”

Nicolas wierp hem een veelzeggende blik toe, die hem meteen deed intomen en op dat moment hoorde John de beltoon van Vicky’s gsm samen met voetstappen op de trap.

Geschrokken zag hij zijn dochter binnenkomen en ze zei kalm: “Nee, ik neem niet op. Zeg het maar in mijn gezicht, dat spaart kosten.”

“Vicky, wat doe jij hier?” stamelde John, die besepte dat hij niet droomde.

“Ik kwam je even opzoeken. Cindy staat beneden”, antwoordde Vicky, waarna ze Nicolas kuste. Guido had genoeg van de jonge mensen om hem heen en begon verder te doen met de bezetting van de schoorsteenmantel.

“Vicky, je raadt nooit wat we hier hebben”, begon Nicolas ondertussen. “Dave, onze interim-kracht en ik hebben hier beneden onder de kelders iets gevonden. Een middeleeuwse crypte. Met echte graven en skeletten en dergelijke.”

Vicky keek hem verwonderd aan en merkte dat hij het meende, waarna ze gromde: “En je wil het mij niet laten zien!”

“Tuurlijk wel”, zuchtte Nicolas. “We kunnen allemaal gaan kijken, als we willen.”

Hij keek hierbij even naar Guido, die teken deed dat het hem weinig kom schelen.

Dave doofde zijn sigaret en zei: "Zeg, Nic, is dat Johns dochter? Je kan me toch even voorstellen?"

Nicolas knikte en zei: "Oké, Vicky, dit is Dave, onze interim. Als hij niet door de vloer gegaan was, hadden we nu niets te vertellen."

Dave begroette Vicky vriendelijk en John was ondertussen met zijn gsm een ander nummer aan het kiezen. Nicolas begreep dat hij zijn moeder probeerde te contacteren.

Vicky stond te popelen om in de crypte af te dalen en hoopte dat ze Cindy, ondanks dat ze slecht te been was, ook mee kon krijgen. Dit was een unieke kans.

Terwijl John aan de telefoon het verhaal deed aan Nicolas' moeder, die als verpleegster in het kinderziekenhuis werkte, zat Cindy beneden op de grote, marmeren trap en vroeg ze zich af hoe ze die op zou geraken.

Ze had zich op de onderste treeën laten zakken en hield haar krukken stevig vast, waarna ze naar boven keek. Diep in haar binnenste begreep ze dat ze de zaak forceerde. Volgens de dokter moest ze in en rolstoel zitten, maar ze weigerde zich er bij neer te leggen en sleepte zich koppig verder op krukken.

Een kleine drie maanden ervoor was ze door haar toenmalig vakantie vriendje hard aangepakt en voor dood achtergelaten. Het was een vrij complexe situatie en ze voelde zich nog steeds schuldig voor het feit dat ze zonder het zelf te willen Vicky in gevaar gebracht had.

Nu ze gehandicapt was, lieten haar vroegere vriendinnen haar links liggen, behalve juist uitgerekend Vicky. Het meisje zat na te denken en vroeg zich af wat ze kon doen voor haar verjaardag die zaterdag. Toch had ze nog geheimen, die ze met niemand durfde te delen.

Het was bijna Vicky's zestiende verjaardag en al was die eigenlijk op dinsdag, ze besloten het liever te vroeg dan te laat te vieren. Ze had de koppen samen gestoken met Nicolas en diens moeder om een verrassingsfeestje voor te bereiden.

John hield zich er bewust buiten, vermits hij wist hoe gemakkelijk hij zijn mond voorbij praatte en hij besloot dat het daarom beter was dat hij er niet teveel van wist. Hij wou het niet verknoeien voor zijn dochter en probeerde op een bepaalde manier eerder te bemiddelen in de ruzie tussen zijn vriend Pierre en diens vrouw Irma, de ouders van Cindy.

Hij wist dat zijn inmiddels overleden vrouw Christine er voor veel tussen zat en hij had er zich mee verzoend dat hij jarenlang blind geweest was voor de gruwelijke dingen die ze op haar geweten had. Hij was er zich van bewust dat hij geen held was in diplomatie. Nu Vicky buiten gevaar was en dat de voorbije zomer alle skeletten tegelijk uit de kast gevallen leken, trok hij zich minder van alles aan, al kon hij zich niet van de indruk ontdoen dat er nog addertjes onder het gras zaten. Hij wist dat zijn echtgenote een dubbelleven leidde en veel voor hem verborgen hield.

Hij moest vaststellen dat Vicky nog een tweelingzusje had, dat zijn vrouw bij de geboorte had afgestaan aan een corrupt netwerk van duivelsaanbidders. Dit leek ondertussen opgerold en hun kopstuk was ondertussen dood.

Toch waren niet alle wonden geheeld. John merkte dat hij wantrouwer was dan vroeger, al was hij eerder naïef van aard. Ergens rouwde hij nog om zijn dochttertje dat hij nooit gekend had en trok hij zich op aan het feit dat hij Vicky nog had.

Cindy was er erger aan toe. Zij had schade aan haar ruggenwervels opgelopen door de schoppen en de klappen die ze van haar toenmalig vriendje gekregen had en enkele

messteken hadden haar gruwelijke littekens opgeleverd. Daarnaast had hij haar een overdosis ingespoten en had ze een nacht in koud water gelegen. Het was een wonder dat ze het overleefd had.

Het meisje troostte zich met de gedachte dat de dader, toevallig de zoon van de sekteleider, zijn vader in het graf gevolgd was. Dat zijn oudere broer teruggekomen was uit Zwitserland, zagezegd voor de begrafenissen bij te wonen, baarde niemand zorgen.

De ruzie van haar ouders maakte haar situatie er niet gemakkelijker op en ze probeerde zo weinig mogelijk thuis te zijn. Daarom verbleef ze voorlopig in een revalidatiecentrum, waar ze therapie volgde om te genezen. Alleen scheen de behandeling meer op haar fysieke gestel te werken. Haar mentale schade zat dieper.

Het meisje zat te mijmeren. Plots hoorde ze haar naam roepen en keek ze over haar schouder. Ze zag Vicky samen met Nicolas de trap af komen en er verscheen een vage glimlach op haar lippen. Het was een flauwe grap van haar, die er samen met andere omstandigheden voor gezorgd had dat haar vriendin Vicky onafscheidelijk was van Nicolas, de mysterieuze motorrijder die ze die zomer ontmoet hadden.

Cindy besloot dat dit wel het enige positieve was dat ze veroorzaakt had en voorzichtig probeerde ze op te staan, wat niet simpel ging.

“Cindy,” zei Vicky enthousiast, “kom mee. Nic heeft iets spectaculair gevonden in de kelder. Een middeleeuwse crypte! Kom je mee kijken?”

“Hoe geraak ik de trap af, denk je?” siste Cindy.

Nicolas legde zijn arm om Vicky heen en zei: “Hmmm, zo zwaar ben je niet. Ik draag je dat gat wel in en til je er weer uit.”

“Ben je gek? Ik heb geen zin om naar oude knoken te zitten staren!” gilte Cindy, die niet graag aan de dood dacht.

Er kwam nog iemand van de trap, die zei: “Wel, dan weet je niet wat je mist. Er liggen nog andere spullen ook. John heeft met de barones gebeld en die wilt in ieder geval niet dat het dichtgegooid wordt.”

Cindy keek verbaasd op naar de haar vreemde jonge man die haar tegemoet kwam. Ze had hem nog nooit eerder gezien en hij was zeker niet haar type. Toch probeerde ze vriendelijk te blijven tegen Dave, want ze had net hetzelfde gevoel als bij Nicolas. Al bij al schoot ze goed met hem op. Hij was de vriend van haar beste vriendin en daarom aanvaardde ze hem.

Deze jongen was anders. Van hem wist ze helemaal niets. Ze kende hem niet en had geen idee hoe ze met hem moest omgaan. Hij was ruim een hoofd groter dan zichzelf en was fijn gebouwd. Daarnaast had hij blonde haren, terwijl ze eerder op donkere, gespierde types viel. Degene die haar toegetakeld had, beschouwde ze als de eerst jongen die in haar profiel paste.

Vicky merkte dat Cindy Dave wat achterdochtig aankeek. Ze kende de jongeman ook niet. Het leek goed tussen hem en Nicolas te klikken, waardoor ze hem meer krediet gaf.

“Dit is Dave, de invaller voor Karel”, zei Vicky kalm. “Dave, dat is mijn vriendin Cindy. Ze is iets minder mobiel, maar ik denk dat ze de grafkelder wilt zien.”

“Geen nood”, grinnikte Dave. “Ze lijkt me niet zoveel te wegen. We kunnen haar wel dragen.”

Cindy, die er nu echt genoeg van had, gromde: “Sorry, jij bent al de tweede die dat voorstelt! Kunnen jullie me echt niet gerust laten!”

Ze draaide zich om en zette enkele passen, waarna Dave zijn hoofd liet hangen en zuchtte: “Oké, het spijt me dat ik

een verkeerde inschatting maakte. Als je liever hier blijft, ... Het was goed bedoeld."

Hij richtte zich tot Vicky, die kalmpjes opmerkte: "Ze is de laatste tijd nogal snel op haar teen getrapt."

Nicolas schudde zijn hoofd en fluisterde: "Laat me gokken. Die ploert heeft haar afgewezen. Leert ze het nooit?"

"Ik had haar gewaarschuwd, al had het geen zin", pikte Vicky er op in. "Ik heb het in haar hoofd proberen te stoppen dat Mathias niets anders dan een playboy is, die meisjes gebruikt en haar door haar handicap niet ziet staan. Anderzijds heb ik het liever zo dan dat ze weer met haar ogen open in een val loopt."

"Wacht even", mijmerde Nicolas. "Mathias, is dat niet de broer van dat even ellendig kreng van bij jou in de klas?"

Vicky knikte en antwoordde: "Van Jill, ja. Die twee zijn elkaar waard. Broer en zus Waardeloos als je het mij vraagt. Ik wil hun ouders niet ontmoeten."

Dave stond er bij en luisterde even, waarna hij opmerkte: "Heu, wilt Vicky de crypte nog zien, of niet?"

"Let niet op Cindy", zei Vicky, terwijl ze hem even aankeek. "Ze is mijn beste vriendin, maar ik deel niet altijd haar mening."

Nicolas glimlachte geamuseerd en merkte op: "Wel, Dave. Dat lijkt me een overbodige vraag. Natuurlijk gaat Vicky met ons mee. Laat Cindy wat afkoelen."

Het drietal liep naar de kelder, waarna Dave zich nog even omdraaide en tegen Cindy riep: "Als je je nog moest bedenken, mijn aanbod geldt nog!"

Ze wierp hem een blik toe, die hem overtuigde dat ze echt geen interesse had.

Iets later, toen Vicky samen met Nicolas en Dave de ondergrondse gewelven verder onderzocht, arriveerde de

barones. Ze was verwonderd dat er restanten van de oude burcht die op de plaats van het kasteel stond, overgebleven waren. Dat haar verbazing eerder goed gespeeld was, ontging de naïeve aannemer.

John overhandigde haar de fraaie, gouden ring met amethyst, die Dave hem als bewijs gegeven had en zei: "Ik heb het zelf nog niet gezien. Er zijn grafkelders gevonden en verschillende kamers zijn nog niet verkend. Dit bracht één van mijn jongens mee. Ze zijn er nu bezig, samen met mijn dochter. Die is sterk geïnteresseerd in archeologie en geschiedenis. Ze heeft er verschillende boeken over gelezen."

De barones staarde naar de ring en merkte op: "Erg interessant. Hij ziet er aan de vorm en de zetting van de steen erg oud uit. Zelf zie ik me niet meteen afdalen in het gat. Ik vertrouw jullie wel. Als jullie het de moeite vinden om te onderzoeken, zal ik contact opnemen met archeologische diensten. U weet toch dat er vreemde geruchten de ronde doen over mijn familie? Er zou een vloek op ons rusten. Ik wil niemand bang maken, maar er zijn al genoeg dingen gebeurd om er in te geloven. Een voorouder van mij zou ooit één van zijn maîtresses op de brandstapel gedumpt hebben. Sindsdien zijn er verschillende mensen in onze familie door vuur gestorven, zoals zij gewenst had. Telkens één van ons over de scheef ging. Het was in 1457. Kort erna is een groot deel van de burcht afgebrand. De rest is toen gesloopt en dit kasteel is er voor in de plaats gebouwd. De crypten zijn nog bewaard. U zei dat er een graf van 1243 gevonden is? Wel, mijn betovergrootvader of -oom, ik ken de exacte stamboomlijn niet meer, stierf in de brand van 1457, nadat hij de heks had verbrand. Dan liggen er beneden nog oudere resten. Verschillende mannen in onze familie stierven door vuur. Onlangs nog de zoon van mijn nichtje. Dat was geen doetje. U bent er ook me geconfronteerd geweest. Over mijn eigen zoon zwijg ik liever. Die stierf samen met zijn maîtresse in een brand, die we ook op die vloek steken."